

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.10.1981, sp. zn. 3 Tz 28/81, ECLI:CZ:NS:1981:3.TZ.28.1981.1

Číslo: 46/1982

Právní věta: Přečin proti pracovní kázi podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. je přečinem úmyslným. Úmysl se musí vztahovat i na následky uvedené v tomto ustanovení, tj. na ohrožení zdraví jiného, popř. na ublížení na zdraví, které má za následek kratší pracovní neschopnost. Zpravidla přichází v úvahu úmysl nepřímý.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.10.1981

Spisová značka: 3 Tz 28/81

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přečin proti pracovní kázi

Předpisy: 150/1969 Sb. § 8 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46/1982 sb. rozh.

Přečin proti pracovní kázi podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. je přečinem úmyslným. Úmysl se musí vztahovat i na následky uvedené v tomto ustanovení, tj. na ohrožení zdraví jiného, popř. na ublížení na zdraví, které má za následek kratší pracovní neschopnost. Zpravidla přichází v úvahu úmysl nepřímý.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 30. 10. 1981 sp. zn. [3 Tz 28/81](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil trestní příkaz okresního soudu Plzeň-město ze dne 8. dubna 1981 sp. zn. 2 T 27/81 a okresnímu soudu Plzeň-město přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Trestním příkazem okresního soudu Plzeň-město ze dne 8. 4. 1981 sp. zn. 2 T 27/81 byl obviněný D. L. uznán vinným přečinem proti pracovní kázi podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. a odsouzen k trestu nápravného opatření na jeden měsíc se srážkou z odměny za práci ve výši 15

Trestná činnost obviněného spočívala v tom, že 25. listopadu 1980 v Plzni jako dělník VD Stavba při práci na střeše samoobsluhy Nad Týncem nezabezpečil řádně provozní prostor, a když shazoval ze střechy nepotřebný materiál, srazil dřevěnou kulatinu, která zasáhla kolemjdoucího M. M. do hlavy a způsobil jí pohmožděninu hlavy, pro které byla dva dny hospitalizována na chirurgické klinice KÚNZ v Plzni.

Trestní příkaz byl obviněnému doručen 25. 5. 1981 a nabyl právní moci dne 3. 6. 1981.

Ministr spravedlnosti ČSR podal proti němu ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona, v níž vytkl porušení zákona ve prospěch i v neprospěch obviněného. Namítl, že ve věci neměl být vydáván trestní příkaz, neboť doznání obviněného se netýkalo subjektivní stránky žalovaného přečinu, který vyžaduje úmyslné zavinění. Z toho důvodu mělo být ve věci nařízeno hlavní líčení. Dále namítl, že obviněnému byl uložen trest nápravného opatření ve výměře, kterou zákon nepřipouští.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal v rozsahu § 267 odst. 1 tr. ř. napadený trestní příkaz i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Přečinu proti pracovní kázni podle § 8 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. se dopustí ten, kdo porušováním předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci ohrožuje někoho na zdraví nebo jejich porušením někomu přivodí ublížení na zdraví, které má za následek kratší pracovní neschopnost. Z ustanovení § 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. a § 3 odst. 3 tr. zák. vyplývá, že jde o přečin, který může být spáchán pouze úmyslně. Tento úmysl se musí vztahovat i k následkům v tomto ustanovení uvedeným, tj. ohrožení někoho na zdraví nebo jako v daném případě k přivodění ublížení na zdraví, které má za následek kratší pracovní neschopnost. Vzhledem k povaze tohoto přečinu však zpravidla půjde pouze o úmysl eventuální (§ 13 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. a § 4 písm. b) tr. zák.).

Obviněný ve své výpovědi při objasňování uvedl, že po dokončení prací na opravě střechy samoobsluhy shazoval dolů ze střechy nepotřebný dřevěný materiál. Materiál házel za zadní část budovy, o níž byla opřena dřevěná kulatina, která se po shoení jednoho dřeva dala do pohybu směrem na chodník a zasáhla kolemjdoucí poškozenou školačku. Výsledkem obviněného však nebyla zjišťována subjektivní stránka jeho jednání, zejména zda věděl, že v bezprostřední blízkosti shazovaného materiálu zrovna prochází poškozená, a dále, zda věděl o opřené dřevěné kulatině a o možnosti jejího pádu na chodník, kde poškozená procházela, a zda byl s následkem alespoň srozuměn.

Teprve potom by bylo možno posoudit formu jeho zavinění, zejména zda šlo o eventuální úmysl nebo pouze o nedbalost; pro nedbalost spíše svědčí dosavadní zjištění.

Objasňování zůstalo neúplné i v dalším směru, a to ohledně újmy na zdraví, kterou poškozená utrpěla, ač tento následek mohl mít vliv na právní kvalifikaci jednání obviněného. Ve spise je sice založena lékařská zpráva o zranění poškozené M. M., z níž vyplývá, že poškozená byla od 25. 11. 1980 na pozorování v nemocnici a po normálním neurologickém a rentgenovém nálezu byla dne 27. 11. 1980 propuštěna, avšak kromě toho zápisu o výpovědi poškozené vyplývá, že po propuštění z nemocnice jí byl po dobu 1 měsíce lékařem zakázán tělocvik. Tento údaj poškozené o přechodném zakázání tělesné výchovy měl být objektivní zprávou nebo výsledkem lékaře, který takové rozhodnutí učinil, a tak mělo být zjištěno, co lékaře vedlo k zakazu, zejména, zda pokladněm pro takové rozhodnutí byl přece jenom nějaký objektivní lékařský nález, nebo zda bylo takové rozhodnutí učiněno pouze z opatrnosti pro případné subjektivní stesky poškozené.

Teprve po provedení těchto důkazů mohlo být posouzeno, jak závažnou újmu na zdraví poškozená utrpěla a zda již nejde o ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákona.

Z uvedeného vyplývá, že vůbec nebyly splněny podmínky pro vydání trestního příkazu uvedené v § 314e odst. 1 písm. a) tr. ř. a okresní soud měl ve věci nařídit hlavní líčení. Navíc okresní soudu pochybil i tím, že obviněnému uložil trest nápravného opatření ve výměře, kterou trestní zákon nepřipouští (§ 44 odst. 1 tr. zák.).